

Sygn. akt IV KK 316/08

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2008 r.

Sąd Najwyższy – Izba Karna na posiedzeniu
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Wiesław Koziół (sprawozdawca)

Sędziowie: SSN Małgorzata Gierszon

SSN Andrzej Siuchniński

Protokolant: Ewa Wdzięczna

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2008 r.

sprawy **R. C.**

skazanego z art. 244 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść
od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 8 kwietnia 2008 r., sygn. VII K [...]

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego R. C. przekazuje
Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

U Z A S A D N I E N I E

Prokurator Rejonowy w C. oskarżył R.C. o to, że w dniu 18 stycznia
2008 r. w C. woj. [...], przy ul. [...], kierował samochodem marki

„Ford–Mondeo” o nr rej. [...], przez co nie stosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w K. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w sprawie o sygn. akt II K [...], tj. o przestępstwo z art. 244 k.k. (k. 29).

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem nakazowym z dnia 8 kwietnia 2008 r., sygn. akt VII K [...], uznał oskarżonego R. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 244 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu, przy zastosowaniu art. 58 § 1 k.k., wymierzył mu 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (trzydzieści) złotych.

Nadto, na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 750 złotych, na które złożyła się kwota 300 złotych z tytułu zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa i kwota 450 złotych z tytułu opłaty wymierzonej na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (k. 36).

Pismem z dnia 21 kwietnia 2008 r. oskarżony R. C. wniósł od powyższego wyroku nakazowego sprzeciw (k. 41). Został on jednak cofnięty przez oskarżonego przed rozpoczęciem przewodu sądowego na rozprawie w dniu 5 czerwca 2008 r. (k. 46).

Tym samym w tej dacie wyrok nakazowy z dnia 8 kwietnia 2008 r. uprawomocnił się (k. 47).

Od tego wyroku kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok w całości na korzyść R. C. i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego:

- 1) art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. – polegające na orzeczeniu o karze grzywny w sposób uniemożliwiający wykonanie wyroku, gdyż wysokość jednej stawki określono na kwotę 10 złotych, a w nawiasie wpisano słownie trzydzieści złotych, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia, wskazaną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.,

2) art. 502 § 1 k.p.k. – polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego R. C., w wyroku nakazowym, kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, czyli w wymiarze przekraczającym granice tej kary przewidziane we wskazanym przepisie, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Rację ma Prokurator Generalny, gdy wywodzi, iż wydając zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy w C. dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanych w zarzutach kasacyjnych.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 502 § 1 k.p.k. wyrokiem nakazowym można orzec grzywnę tylko w wysokości do 100 stawek dziennych albo do 200.000 zł.

Oskarżony R. C. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa stypizowanego z art. 244 k.k., które zagrożone jest karą pozbawienia wolności w wymiarze do lat 3.

Sąd Rejonowy w C., przy zastosowaniu przepisu art. 58 § 3 k.k. (w wyroku błędnie wskazano przepis art. 58 § 1 k.k.) wymierzył oskarżonemu R. C. w wyroku nakazowym karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, przekraczając tym samym określony w dyspozycji przepisu art. 502 § 1 k.p.k. maksymalny wymiar grzywny.

Trafnie skarżący podaje, że niezależnie od powyższego uchybienia Sąd Rejonowy w C. dopuścił się wewnętrznej sprzeczności w ustaleniu wysokości jednej stawki grzywny, określając ją na kwotę „10”, zaś słownie „trzydziestu” złotych. Taki sposób ustalenia wysokości jednej stawki dziennej grzywny nie tylko jest sprzeczny z wynikającym z treści art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. wymogiem redagowania orzeczenia, w tym rozstrzygnięcia co do kary grzywny, w sposób

zrozumiały i jednoznaczny, ale także powoduje wewnętrzną sprzeczność wyroku, uniemożliwiającą jego wykonanie.

Sprzeczność ta nie jest możliwa do usunięcia w trybie art. 13 § 1 k.k.w., ani skorygowana w trybie art. 105 § 1 k.p.k., albowiem dotyczy elementu merytorycznej treści wyroku, tj. orzeczenia co do kary.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 5 k.p.k. i art. 537 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.